

Дамир Јоцић

ВРЕМЕ СЕБИ НИЈЕ ВРЕМЕ

ДУГО САМ ПИСАО ТУ ПЕСМУ

Дуго сам писао ту песму,
заиста дуго,
тако дуго да помишљам
да сам само њу и писао.

Ено је, прочитајте је,
послушајте њен звук,
завирите јој у око,
оњушите склад њених боја,
зањишите обрине њеног тела,
додирните је,
заплешите са њом.

А ова песма?

То није она песма
(то је тек песма уз песму)!

А могао сам певати о неухватљивом,
о ономе за чим бисмо могли посегнути...

Или?

Или о ономе што би могло посегнути за нама.

МОДРОКОРКА

Модра је, али не увек.

Када је зрела, често упије боју сунца.
Очи се закаче за њу и преплану.

Расте око Лозана,
једног села,
и расте још само више
два села.

Има је у доба које се
наслућује.
Има је када је има.
Извирује из наручја планинских ветрова,
испод неба које не вреди
описивати –
треба га видети!

Када наиђеш на модрокорке,
руке ти постану дуге,
тако дуге
да остају за тобом.

Печурка.

Они који је окусе,
нешто помисле,
и ту мисао не заборављају.

СА ПОГЛЕДА

Брао је печурке
и лековито биље...
„Како се назива
ово место?“
упитао се...
„Печурке су модрокорке,
биље је вранилова шрава,

розичасте су му латице,
пурпурнорозичасте...”

Усправља се –
таласи превоја,
стење изоштрено белином,
и плаветнило тик изнад чела,
па шум.

Срна истрчава пред њега,
дели их неколико корака.

Он полази према њој,
у руци му је нож којим је одсецао
биље и печурке.

Срна дрхтури,
повила је врат према њему,
стоји.
Ноге им преплићу мириси трава.

Када јој потпуно приђе,
и могао би је помиловати,
каже: „Баш си ти нека глупа срна,
мери живот срећом
да не сретнеш ловца!”

А она, као увређена,
забацује главу,
и у два продужена одскока
склизне са виса.

НА РУЧКУ

Мислити нешто – било шта,
чекати нешто – било шта,
волети нешто – шта било,
у једно претопло
августовско подне.

Ручавати са рођацима
које дуго ниси видео,
под отвореним небом,
у сеоској кући,
која се обнавља,
којој су прозори избијени,
којој је кров скинут,
и таван обијен,
јер су са њега,
после киша,
почеле да висе печурке.

И било је време
да се у тој кући,
која се рушила,
нешто сруши,
разлупа,
иначе се овај трен
не би догодио.

Само тако се могло до њега.
Само тако се могло до трпезе. Богате. Пред собом.

Ту су рођаци, власници куће, и мајстори, који су радили пре ручка,
ту деца која трче,
ту знатижељници,
који су се сјатили
да уграбе мало туђег времена. И свог.
Толико их је колико их је,
малобројни су,
јер је сеоце тек нокат испод планине
и живот је отишао некуда.

Дивље шљиве са свих страна надиру у двориште.
(Ускоро ће бити посечене).

Дан је врео.
Инсекти певају из биља.
Знојимо се,
збијени у соби.
Моје стопало тражи тишину испод стола.

Још увек редак, суви лист отпада са ораха.

Погледај, планина дише успорено!

А једна птица, флуоресцентна и плава,
одозго,
спушта се ка нама,
мајушна.

Слеће међ' нас.

И постаје већа.

Слеће међ' нас.

Да кућа има кров, то се не би догодило.

ПОРОДИЦА

Не знам колико нас тренутно има,
али знам да мој отац
није доживео да види своје унуче.

Оно се родило после његове смрти:
то је кћер мога брата,
малена, крхка, плавокоса девојчица.

Тако да моја мајка има своје унуче.

Снахин отац није доживео да
види своје унуче.

Али снахина мајка има своје унуче.

Мој брат има дете.

Ипак, мала је вероватноћа да ће доживети
да види унука
јер се ближи педесетој.

А ја? Старији брат?

Нећу доживети да видим ни
сопствено дете.

Ето,
тако време пролази,
котрља се,
у набрајању,
све док бројева не
понестане.

ВРЕМЕ СЕБИ НИЈЕ ВРЕМЕ

Сви ти доласци и одласци.
Све те танане путање до сопственог одраза.

И везивање чворова.
Једног за другим.
Док их има.